

[J. C. A. Larsen.]

Jeg beklager, som sagt, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet i sin Indledningstale sagde, at paa visse Punkter vilde man ikke være villig til Forhandling, herunder om Jagtret og Brugsret og det 50 m Bælte ved Skydning paa Vandet. Jeg haaber dog, man skal naa til et Resultat om dette.

Det foreliggende Lovforslag indeholder baade ondt og godt. Der er mange Ting i dette Forslag, som vi fra vor Side kan være med til; men der er andre Ting, vi maa sætte os imod. Jeg vil paa mit Partis Vegne tilsige den højtærede Landbrugsminister, at vi, som tidligere, vil gaa ind i et sagligt Arbejde for at faa det bedst mulige ud af det. Og det bedst mulige for mig og sikkert for de fleste er dette, at vi kan bevare vor Fauna til Glæde for hele den danske Befolkning og ikke mindst til Glæde for dem, der skal overtage Arven efter os.

Ulrich: Vi har nu prøvet Jagtloven af 30. Juni 1922 i 7½ Aar, og derfor synes jeg, det er berettiget nu at spørge, om der er nogen Grund til at ændre den. Jeg maa hertil svare, at i Princippet mener jeg absolut ikke, der er nogen Grund til at ændre den, derimod i Detaillerne mener jeg, der kan være forskellige Punkter, hvor en Ændring af denne Lov kan være formaalstjenlig.

Ved Loven af 1922 opnaaede vi en Bevarelse af vor nationale Fauna, og vi opnaaede en tryggere Fred paa vore Marker gennem de forskellige Bestemmelser, Loven indeholder. Vi opnaaede tillige, at Jægenes Antal blev betydeligt indskrænket, at Antallet af Ulykkestilfælde ogsaa blev betydeligt mindre og derigennem ogsaa, at det Dyrplageri, som sikkert i mangfoldige Tilfælde havde fundet Sted, nu fandt Sted i færre Tilfælde; og ved de rationelle Fredningsbestemmelser, der blev indført i Loven af 1922, opnaaede vi, at vor Vildtbestand forøgedes.

Alt dette har sikkert været til almindelig Tilfredshed. Det forbauser mig derfor i allerhøjeste Grad, at den højtærede Landbrugsminister — som jeg mener udelukkende af partipolitiske Grunde — føler sig forpligtet til at forelægge et Forslag som det, der her ligger paa Tingets Bord. Jeg skal indrømme, at det ikke er noget nyt Forslag, den højtærede Minister fremkommer med, det er et Forslag, som er gaaet igen Gang paa Gang. Et Forslag af omtrent samme Ordlyd paa de væsentlige Punkter blev forelagt den 19. December 1924, den 8. Oktober 1925 og den 6. Oktober 1926 af den

nuværende højtærede Minister, som ogsaa den Gang var Landbrugsminister, men uden at disse Lovforslag kunde blive gennemført i dette høje Ting, skønt Flertallet af Tinget ligesom nu bestod af Radikale og Socialdemokrater.

Det skal derfor blive meget interessant at se, om den højtærede Minister nu har sikret sig den radikale Følgagtighed paa de vilde Veje, hvorpaa han i dette Lovforslag bevæger sig; det vil blive overordentlig interessant at høre, om den radikale Ordfører kan klare disse Begreber, for vi har fra forhenværende radikale Medlemmer af dette høje Ting en Mængde udmærkede Udtalelser, der alle udelukker en Tilslutning til det foreliggende Lovforslag. Men det er jo muligt, at nuværende radikale Medlemmer lader haant om tidligere Partifællers Udtalelser om denne Sag; det faar vi alt sammen at vide, naar det ærede Medlem, der skal tale for det radikale Venstre, faar Ordet.

Lovforslaget adskiller sig fra den nuværende Jagtlov deri, at man ønsker, Jagtretten skal følge Brugsretten i Stedet for som nu Ejendomsretten. Dette maa vi selvsagt paa det bestemteste modsætte os, ikke alene fordi det bryder med Ejendomsrettens Princip og derigennem med, hvad der har været Tilfældet gennem Tiderne, men ogsaa fordi det vil forøge Jægenes Antal i en meget betydelig Grad og derved svække Vildtets Eksistensmuligheder.

Et andet Hovedpunkt, hvori det foreliggende Lovforslag adskiller sig fra den nuværende Jagtlov, er hele Kapitlet om Jagtrettens Udøvelse. Ogsaa de her foreslaaede Bestemmelser maa vi modsætte os, men vi er villige til at gaa ind i en Forhandling om hele Spørgsmaalet.

Det kan efter min Mening ordnes paa to Maader. Enten saaledes, at alle de Ejere, der ønsker at drive Jagt paa egen Grund, gratis faar udleveret et Jagtkort, og at alle de, der ønsker at udøve Jagt udenfor egen Grund, naar de ellers kan faa Ret dertil, skal løse et Jagtkort til samme Pris som det nuværende, 20 Kr.; og saa kunde vi tænke os at indføre et andet Jagtkort til 10 Kr. for at udøve Jagt paa Havet, i hvilken Henseende vi maaske kunde strække os saa vidt, at man gav dette Jagtkort til en betydelig billigere Pris eller endog helt gratis til de Mennesker, hvis egentlige Erhverv er Fiskeri. Eller ogsaa kunde man ordne dette Forhold paa en helt anden Maade, ikke saaledes, at man fraveg det Princip, at enhver, der overhovedet udøver Jagt, skal have Jagtkort — for det mener